

વઢે સુણ, મંદિરે મૂર્તિ

વઢે સુણ, મંદિરે મૂર્તિ, કિશન, મહાવીર ને શિવની;
કરો છો ઊંધા આરાધન, પ્રતિષ્ઠા ત્યાં નથી ફળતી.

જગત-સુખ ઈચ્છકી-ભિક્ષુ, અમોને પ્રાર્થે મતલબથી;
કરે ભક્તિ જ અર્થાર્થે, અમેયે થાક્યાં લપછપથી.

દુઃખોનાં ટોપલાં આવે, પુકારે તુર્ત : ‘હે ભગવાન !’;
સુખોમાં અમને વિસરાવે, પછી ત્યાં શું કરે ભગવાન ?

થયું સારું તો ફુલ્લણજી, ‘હું’પદથી કહેશે : કરિયું મેં;
કદી બૂરું થતાં નિંદે, દિયે અપજશ સહુ અમને.

જગત-નિષ્ઠાર્થી અભક્તો, વિરોધાભાસ તો સમજો;
અમારી છાતીને છૂંદી, ને તેથી ઝ્યાં વધી ભરમો.

અરે, જીવ શાને તું ચિંતવે ? કિશનને કરવું હોય તે કરે;
ગીતા ભૂલનાર સ્વચ્છંદે, જીવે ચિંતાગ્નિમાં જ બળે.

જમાતો એંસી ફિરકાની, થયાં વાંકાં ને જડ લોકો;
છો અપરાધક મહાવીરના, નમસ્કાર મંત્રે પણ કટકો !

જગતનું ઝેર પીનારા, બને નીલકંઠ ને શંકર;
ફક્ત અમૃત-યાચક પર, કહો ક્યાંથી રીઝે શંકર ?

અમારી વેદના સમજો, અમોને ફૂલથી ના કયરો;
અમે કાયમ તમારી સાથ, હૃદયથી કાઢજો કયરો.

અમારા મંદિરે આવી, ન કરશો યાદ ઘર-દુકાન;
જૂતાં ને જગત ભુલાવી, ફક્ત કરજો અમારું ધ્યાન.

પ્રથમ બાંધી લ્યો ભગવાનને, કહી દ્યો : “હું તો છું મૂર્ખો;
નથી અક્કલ યા બુદ્ધિ કંઈ, હું તો છું માત્ર ભમરડો.”

“નથી કરવી જગત-ચિંતા, છતાં થઈ જાય સાતેય વાર;
કરી દ્યો ભમરડો સીધો, ફિરાવી સવળા જ્ઞાનાકાર.”

જે બુદ્ધિ વહેતી વહેવારે, તે બુદ્ધિ વાળી દ્યો આત્મે;
વિભાવો સર્વ હો નિર્વશ, મહાવીર સ્હાય તે આત્મે.

અહો ! શંકર તો છે ભોળા, ફક્ત શુદ્ધ ભાવથી રીઝે;
તપસ્વી ખુશ વિવેકે, શિવામૃત નમ્ર થઈ પીજે.

સ્વધર્મો ધર્મ-કાંતિમાં, કૃપા વરસાવે છે દેવો;
સ્વ-શાસન દેવ-દેવીઓ, સુરક્ષે સત્-ધરમ સેવો.

ગમે તે ધર્મ પાળો પાણ, સહુમાં આત્મ એક સ્વરૂપ;
ફક્ત અજ્ઞાનનું બંધન, છૂટયા તે સર્વે ભગવંત રૂપ.

ગમે તે મંદિરે જાજો, ત્રિમંત્રો સાથમાં બોલો;
ક્રિયા સહુ ‘જ્ઞાન’થી હોજો , પ્રતિષ્ઠા બોલશે, સુગુજો.

અહોહો ! જ્ઞાન છે સહેલું, અને અજ્ઞાન ખૂબ ગહેરું;
ફક્ત “જ્ઞાની”-કૃપાની જરૂર, પછી તો જોવું નિજ-દહેરું.

સજીવનમૂર્તિની કિરપા, સ્વ-પદમાં સ્થાપે નિજ-નિષ્ઠા;
છતી આરાધના કરવા, સુઝાવે “જ્ઞાની” સિદ્ધ-રસ્તા.

પરમ જિજ્ઞાસુ-ભક્તોનું, ખરેખર કામ નીકળે છે;
જીવે આત્માર્થ હેતુએ, સ્વયં “જ્ઞાની” ત્યાં વરસે છે.

શુભાશુભ લોકધર્મોથી, ઘણી દુકાન ઊછળે છે;
‘સ્વરૂપ-વિજ્ઞાન’ મર્મોથી, બધા આત્મા જ પલળે છે.

